

Τα σκάνδαλα και η Εκκλησία (Πρωτ. π. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Νοεμβρίου 4, 2008

Στις μέρες μας είναι αναπόφευκτος ο λόγος για τα σκάνδαλα. Είναι το κυρίαρχο θέμα των ημερών που αγγίζει την ιερή σχέση του λαού με την Εκκλησία.

Πρέπει να σημειώσουμε ότι για την Εκκλησία σκάνδαλα δέν είναι μόνο κάποιες προκλητικές παραβάσεις τής κρατικής νομοθεσίας ή ακόμη και τού κανονικού δικαίου τής Εκκλησίας. Είναι κάθε γεγονός πού **δημιουργεί προσκόμματα στίς συνειδήσεις τών ανθρώπων**, κάθε λόγος ή πράξη πού μπαίνει σάν παγίδα στους διαλογισμούς τών «απλουστέρων» και δυσκολεύει τήν σχέση τους μέ τό Θεανθρώπινο μυστήριο τής Εκκλησίας.

Έχοντας υπόψη τά τελευταία γεγονότα θά σημειώσουμε κάτι απλό και για πολλούς αυτονόητο. Η Εκκλησία, δηλαδή, οι Μητροπόλεις, οι Ενορίες και οι Μονές είναι προφανές ότι χρειάζονται κάποια περιουσία για νά μπορούν νά καλύπτουν τίς λειτουργικές τους ανάγκες και νά επιτελούν τό κοινωνικό και φιλανθρωπικό τους έργο. **Η Εκκλησία, όμως, δέν είναι υπουργείο κοινωνικής πρόνοιας, ούτε τό προνοιακό έργο είναι η κύρια αποστολή της. Αν δικαιώνουμε τήν ύπαρξή της εξ αιτίας τού πράγματι μεγάλου κοινωνικού της έργου, τήν βλέπουμε λανθασμένα. Η Εκκλησία είναι τό πραγματικό σώμα τού Χριστού, η διαρκής παρουσία Του μέσα στήν ιστορία τού ανθρώπινου γένους. Υπάρχει για νά «λύνη τά έργα τού διαβόλου» και νά ανακαινίξη τούς ανθρώπους. Νά τούς απελευθερώη από τίς αιχμαλωσίες σέ υλικά και ιδεολογικά δεσμά και νά τούς ανοίγη τόν δρόμο τής προσωπικής επιβεβαίωσης τού ευαγγελικού κηρύγματος και τών επαγγελιών του.** Αυτά για νά γίνουν δέν προϋποθέτουν χρήματα και κτήματα, (πού συχνά συνδέονται μέ σκάνδαλα), αλλά λειτουργούς και κήρυκες μέ γνώση Θεού και λαό πού έχει «ώτα» πού ακούνε.

Η διάκριση του απ. Παύλου

Οι δραστηριότητες τών ανθρώπων τής Εκκλησίας πρέπει νά χαρακτηρίζονται από μεγάλη **διακριτικότητα**. Είναι πολύ σημαντικά όσα

σχετικά λέει ο απ. Παύλος στους Κορινθίους, στην πρώτη επιστολή του: «Είτε εσθίετε είτε πίνετε είτε τί ποιείτε, πάντα εις δόξαν Θεού ποιείτε. Απρόσκοπτοι γίνεσθε και Ιουδαίοι και Έλλησι και τή Εκκλησία τού Θεού, καθώς καγώ πάντα πάσιν αρέσκω, μή ζητών τό εμαυτού συμφέρον, αλλά τών πολλών, ίνα σωθώσι»(31-33).

Ό,τι κάνουμε -και οι πιο υλικές ενέργειές μας - δέν πρέπει νά αποβλέπουν στό ατομικό μας συμφέρον, αλλά **στήν δόξα τού Θεού**, δηλαδή, στην φανέρωση τής δυνάμεως, τής σοφίας και τής αγάπης τού Θεού. Ό,τι κάνουμε πρέπει νά είναι ικανό νά δημιουργή στους άλλους τήν ευχαριστιακή έκφραση: «δόξα τώ Θεώ».

Γι' αυτό πρέπει νά είμαστε για όλους τούς ανθρώπους «απρόσκοπτοι», δηλαδή, άνθρωποι που δέν δημιουργούμε προσκόμματα, εμπόδια, που δέν πλήττουμε κυρίως τίς συνειδήσεις τους, που σεβόμαστε ακόμη και τήν εμπάθειά τους, είτε αυτοί είναι ανώριμοι Χριστιανοί, είτε αλλόθρησκοι, είτε και άθρησκοι. Πρέπει νά σεβόμαστε τίς συνειδήσεις όλων, «τοίς πάσι» νά «αρέσκουμε», όχι ως ανθρωπάρεσκοι, αλλά επιθυμώντας τήν δημιουργία γύρω μας ατμόσφαιρας ειρήνης και ελευθερίας, κατανόησης και ανιδιοτελούς αγάπης, η οποία μπορεί νά ελκύση και άλλους στην σωτηρία που μάς δωρίζει ο Χριστός.

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση" ΟΚΤ 2008)